

POSTANOWIENIE

18 września 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Beata Janiszewska

na posiedzeniu niejawnym 18 września 2025 r. w Warszawie
w sprawie z wniosku E.S.

z udziałem M.B., S.Z., A.W., M.K. i L.R.

o zasiedzenie,

na skutek skargi kasacyjnej E.S.

od postanowienia Sądu Okręgowego w Olsztynie

z 9 listopada 2023 r., IX Ca 822/23,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

[J.T.]

[a.ł]

UZASADNIENIE

Wnioskodawczyni E.S. wniosła skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w Olsztynie, którym oddalono apelację skarżącej od postanowienia Sądu pierwszej instancji oddalającego jej wniosek w sprawie o stwierdzenie zasiedzenia prowadzonej z udziałem M.B. oraz innych osób.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jako przyczynę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca wskazała oczywistą zasadność skargi. Przedstawiła przy tym krótki wywód, który sprowadzał się do postawienia tezy, że zaskarżone orzeczenie „w sposób oczywisty narusza przepisy postępowania oraz prawa materialnego”. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie wskazano konkretnych przepisów, które miały, zdaniem skarżącej, zostać naruszone w stopniu oczywistym. Analiza skargi kasacyjnej pozwala jednak zrekonstruować stanowisko skarżącej. Sprowadza się ono do zakwestionowania wagi, jaką, w ocenie skarżącej, Sąd Okręgowy przydał wydanemu w innej sprawie wyrokowi sądu karnego, którym skazano wnioskodawczynię za czyn z art. 278 § 1 k.k. popełniony na szkodę uczestniczek. Z wyroku tego wywiedziono bowiem, że w czasie popełnienia czynu wskazana we wniosku osoba nie nabyła spornej nieruchomości w drodze zasiedzenia, ponieważ – gdyby doszło do zasiedzenia – to kto inny byłby traktowany jako pokrzywdzony przestępstwem.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej *prima facie* sprzeczności przyjętej przez Sąd drugiej instancji wykładni lub zastosowania prawa z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji prawa. Wnoszący skargę powinien więc zawrzeć w uzasadnieniu wniosku wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się "oczywista zasadność" skargi i przedstawić odpowiednie argumenty (zob. postanowienie SN z 5 września 2008 r., I CZ 64/08).

Do przyjęcia skargi do rozpoznania na podstawie wskazanej przyczyny kasacyjnej nie jest wystarczające samo kwalifikowane naruszenie prawa przez Sąd drugiej instancji. W art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. mowa bowiem o oczywistej zasadności skargi, a nie o trafności zarzutu. Przytoczone przez skarżącego okoliczności powinny zatem jednoznacznie wskazywać na to, że w zasadniczym postępowaniu skarga kasacyjna zostanie rozstrzygnięta na korzyść strony, która ją wniosła (zob. postanowienie SN z 10 maja 2019 r., I CSK 768/18).

Uzasadnienie wniosku skarżącej wymaganiom tym nie odpowiada i sprowadza się do wyrażenia niezadowolenia z wydanego w sprawie orzeczenia. Eksponowany przez skarżącą wątek poczynienia określonych ustaleń na podstawie wyroku sądu karnego (art. 11 k.p.c.) ma dla sprawy marginalne znaczenie. W sprawie dokonano bowiem obszernych ustaleń faktycznych, na podstawie których Sąd Okręgowy samodzielnie ocenił, że wskazana we wniosku osoba nie była posiadaczem samoistnym spornej nieruchomości (s. 11 i n. uzasadnienia postanowienia Sądu drugiej instancji). Konkluzja o niewystąpieniu skutku zasiedzenia wynikała z tej właśnie oceny, a nie z przyjęcia, że wskazywany przez powódkę wyrok sądu karnego ma rozstrzygające znaczenie dla sprawy. W świetle powyższego nie można uznać, że nawet gdyby okazało się, iż stanowisko skarżącej jest oczywiście trafne w zakresie, w jakim kwestionuje ona znaczenie wspomnianego wyroku skazującego, to powyższa ocena przełożyłaby się na wynik sprawy. Skarga kasacyjna nie jest zatem oczywiście uzasadniona.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy uznał, że z motywów skargi kasacyjnej nie wynika, by zachodziły przyczyny określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., co uzasadniało odmowę przyjęcia tej skargi do rozpoznania.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c., orzeczono, jak w sentencji postanowienia.

Beata Janiszewska

[J.T.]